

بومی سازی فناوری سازه های جمع شونده راهی برای رسیدن به یک فضای معماری منعطف در ایران

پروانه روشنی*^۱، آزاده خاکی^۲، حسین پور مهدی قائم مقامی^۳

۱- نویسنده مسئول، دانشجوی کارشناسی ارشد^۱، دانشکده هنر و معماری دانشگاه یزد، (parvane_roshani@stu.yazd.ac.ir)

۲- دکتری معماری، استادیار گروه معماری، دانشکده هنر و معماری دانشگاه یزد، (a.khaki@yazd.ac.ir)

۳- دکتری معماری، استادیار گروه معماری، دانشکده هنر و معماری دانشگاه یزد، (h.ghaemmaghani@yazd.ac.ir)

چکیده

فناوری سازه های باز و بسته شونده، ادبیات موضوعی وسیع در پهنه جهان دارد. این در حالی است که هر کشور نیز به تناسب هویت، اقلیم و شناختی که از معماری خود دارد، تلاش کرده است به بدنه موجود علم در این زمینه، تکنولوژی بومی شده خود را بیفزاید. تفکر انعطاف پذیری و البته باز و بسته شوندگی در معماری قدیم ایران در مصادیقی همچون ارسی ها و پوش ها و ... وجود داشته است. لذا این مقاله بر آن است که با تجزیه و تحلیل ساختار های باز و بسته شونده به ارزیابی قابلیت های آنها در جهت ایجاد زبانی جدید در انواع معماری باشد که پاسخگوی فضاهای انعطاف پذیر در معماری ایران می باشد. به منظور دست یابی به این هدف از روش تحقیق ترکیبی (توصیفی-تحلیلی) با استفاده از مطالعات کتابخانه ای-اسنادی در چارچوب پژوهش های کاربردی استفاده می شود تا با شناخت سازه باز و بسته شونده بتوان به بنایی پایدارتر، انعطاف پذیرتر و همچنین قابلیت تطبیق با شرایط محیطی به منظور کاهش مصرف انرژی و افزایش دهانه های سازه دست یافت.

واژه های کلیدی: سقف باز و بسته شونده، معماری انعطاف پذیر، سیستم های سازه ای نوین، بومی سازی تکنولوژی

^۱ این مقاله بر گرفته از پایان نامه کارشناسی ارشد با موضوع «طراحی سرای محله ی گلچینان یزد با تاکید بر پوشش باز و بسته شونده در انعطاف پذیری فضای باز» با راهنمایی دکتر آزاده خاکی در دانشکده هنر و معماری دانشگاه یزد می باشد.